

Lladres i policies contra ETA

La policia antiterrorista britànica ho acaba de reconèixer oficialment ara, però ja fa temps que la cosa se sabia. John Grieve, responsable de la coordinació de la lluita antiterrorista, ha declarat que les forces de seguretat de la Gran Bretanya fa anys que recluten delinqüents comuns per utilitzar-los de confidents contra les estructures clandestines de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA), i que aquesta pràctica ha donat "resultats importants".

El cap de la policia anglesa ha confirmat també que, per mobilitzar individus de la belitralla en favor seu en la lluita antiterrorista, han fet servir l'incentiu de les recompenses i l'oferta de deixar-los delinquir en pau.

La policia britànica ha cultivat els contactes especialment amb els revenedors de cotxes, els falsificadors de documents i els venedors il·legals d'armes, car considera que són els que tenen més possibilitats de ser abordats per integrants de comandos terroristes quan preparen alguna operació.

Això no obstant, experts policíacs han qüestionat l'eficàcia d'aquesta pràctica il·legal i han explicat que, malgrat els mitjans utilitzats durant anys, la cúpula de la guerrilla nacionalista irlandesa continuava impenetrable. L'IRA és una organització amb un grau de disciplina

elevat i això fa molt difícil que es filtrin informacions fora de les seves estructures, especialment als elements de la belitralla anglesa.

Els serveis de seguretat espanyols, fins ara, no han reconegut mai una cosa així, però el cas és que també han fet servir elements de la belitralla contra ETA. A final dels anys 80, sense anar més lluny, jo vaig entrevistar llargament un narcotraficant que, en una època, havia dominat el mercat de l'heroïna i la cocaïna a la zona de Múrcia. Aquell home m'ho va explicar tot, amb pèls i senyals. La policia, una vegada que el va agafar *in fraganti*, li va dir que faria els ulls grossos, si anava a traficar a Euskadi. "Allà, hi pots vendre el que vulguis. Ningú no et molestarà", m'explicava que li deien. I així a molts altres traficants. El meu informador va acceptar l'oferiment i va rodar per Bilbao alguns anys escampant droga a dreta

i esquerra, però al final, conscient que el cap li feia més pudor de pólvora que mai, va decidir de tocar el dos a molts quilòmetres d'Euskadi. ETA, en aquell moment, ja havia dut a terme una colla d'atemptats mortals contra "camells" i bars on es traficava. I si ho feia, era perquè sabia perfectament que la policia utilitzava la droga com una arma antiterrorista. "Qui només pensa a injectar-se heroïna no té gens de ganes d'anar amunt i avall amb una pistola a la butxaca fotent atemptats" – va dir-me un policia que estava al cas d'aquests tripijocs. Només cal mirar

la memòria anual del Plan Nacional Antidroga per adonar-se que Euskadi ha estat durant molt de temps la zona de l'estat espanyol amb l'índex de consum d'heroïna més alt, i on les detencions per aquest motiu han estat pràcticament nul·les. Mirem-ho com vulguem, el "pes" de la lluita contra la droga al País Basc, l'ha portat sempre ETA. Per alguna cosa deu ser.

Però la policia espanyola no s'ha limitat a enviar un narco darrere l'altre a Euskadi amb màniga ampla per a traficar a tot drap. Ha fet moltes més coses. Ha contractat delinqüents i ha procurat d'infiltrar-los en l'organització –amb resultats sempre nefastos–, ha pagat i protegit membres de la belitralla amb molts crims a l'esquena en canvi d'informacions dels militants nacionalistes,

i ha reclutat pistolers al baix fons de Marsella, Bordeus i Tolosa de Llenguadoc per incendiar-los als comandos parapolicíacs que han actuat amb el nom de "Triple A", "BVE", GAL o el sursum corda. Els serveis de seguretat estatals han utilitzat el sexe, les drogues i la flor i nata dels malfactors fora i dintre les presons per aconseguir els seus objectius. Han enviat "senyorettes de moral distreta" a Euskadi Nord amb la missió de ficar-se al llit amb alguns dirigents etarres, com ho van intentar amb Francisco Múgica Garmendia, més conegut per "Artapalo". Ha utilitzat traficants d'armes internacionals per fer arribar material a ETA i després poder-los seguir la pista... En fi, tot el que vulguin. Coses que encara són difícils de publicar. I és que, el dia que sigui possible de parlar de totes aquestes coses amb normalitat, com passa a Londres, aquest potser ja serà un altre país. Segurament molt més sa. ■

XAVIER VINADER

"Els serveis de seguretat espanyols, encara que fins ara no ho han reconegut mai, han utilitzat el sexe, les drogues i la flor i nata dels malfactors fora i dintre de les presons contra ETA."